

נר שמואל

לע"נ ר' שמואל ב"ר יצחק זצ"ל

יום שלישי י"ב בכסלו תשע"ו

שו"ת סיכום הדף היומי

מייל: n101@okmail.co.il פקס: 03-5709307 ניתן לקבל כל יום לתיבת מייל או לפקס.

סוטה - כ"ט

1. מסקנת הגמרא - לר' עקיבא הדורש ו', ישנם ארבעה לימודים. לר' ישמעאל שאינו דורש ו', רק שלשה לימודים. מה דורש כל אחד?
 א. ר' עקיבא - עד שתשתה: א. אסורה לבעל. ב. אסורה לבעול. ג. אסורה לכהונה. ד. פסולה לאכול תרומה.
 ב. ר' ישמעאל - לבעל, לבעול ולתרומה, ואיסורה לכהונה נלמד בקל וחומר.
 ואין לומר שהפסוק נצרך לאיסור כהונה ובתרומה מותרת, כיון שמסתבר לדמות ולאסור תרומה שבחיי הבעל כמו האיסור על הבעל והבעול שהוא מחיים לאפוקי איסור לכהונה שחל לאחר מיתת הבעל, [שהרי בחייו אסורה או משום אשת איש או משום גרושה].
 ובדעת ר"ע אפשר לבאר - א. שלא סבר שצריך לדמות. ב. 'מילתא דאתיא בקל וחומר טרח וכתב לה קרא'.
2. 'והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל' משמע ספק יאכל. ובסוף הפסוק 'והבשר כל טהור יאכל בשר' משמע ספק לא יאכל. הא כיצד?
 רב גידל בשם רב למד מכאן את ההלכה: שיש בו דעת להשאל ספיקו טמא, שאין בו דעת להשאל ספיקו טהור.
 והטעם שהוצרכו גם ללימוד מסוטה - כדי שלא נאמר שספיקו טהור גם ברשות הרבים.
 ומסוטה לבד לא מספיק - כיון שהיינו חושבים שצריך שגם בנוגע וגם במגיע יהיה דעת להשאל כמו בסוטה, ולא כמו שרץ, לכן הובא הלימוד של רב.
3. שנינו: שר' יוחנן בן זכאי היה חושש שדור אחר יטהר ככר שני שנענע בשלישי אף של תרומה, כיון שאין לו מקרא מפורש. א"כ מהיכן למד זאת?
 א. להו"א - מקל וחומר מטבול יום שמותר בחולין - ופוסל בתרומה, ככר שני שפסול בחולין - כ"ש שיעשה שלישי בתרומה.
 ויש לפרוך - מה לטבול יום שכן בהיותו טמא הוא אב הטומאה.
 ב. להו"א ב' - הקל וחומר דלעיל מטבול יום שנטמא בשרץ.
 ואין לפרוך - מה לטבול יום של שרץ שיש במינו אב הטומאה, כיון שכלי חרש יוכיח שאף שאין במינו אב, מ"מ פוסל את התרומה.
 ויש לפרוך - מה לכלי חרש שכן מטמא מאוירו.
 ג. למסקנא - מהצד השווה של טבול יום וכלי חרש שנטמאין [ג' רש"י] ופוסלין בתרומה, כל שכן ככר שני שנטמא ופוסל בחולין, שפוסל בתרומה.
 ודור אחר עתיד לפרוך: מה להצד השווה שבהן שכן יש בהן צד חמור. [טבול יום יש במינו אב הטומאה כלי חרש מטמא מאוירו].
 ורבן יוחנן בן זכאי: לא פורך מצד חמור, כיון שאין זה חומר השווה בהם.
4. ר' יוסי בברייתא - מה המקור לכך שקדשים יכולים להיות שלישי ורביעי לטומאה?
 א. שלישי - והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל, ומדובר שנגע בשני.
 ב. רביעי - קל וחומר - מה מחוסר כיפורים שמותר בתרומה - פסול לאכילת קדשים, כ"ש שלישי שפסול בתרומה.
 ר' יוחנן הקשה על הק"ו - אוכל הבא מחמת טבול יום יוכיח, שפסול בתרומה ואינו עושה רביעי בקודש.
 כדשנינו:
 א. אבא שאול - טבול יום נחשב 'ראשון' לקודש, מטמא שני, שיטמא שלישי, שיפסול רביעי.
 ב. ר' מאיר - נחשב 'שני' מטמא שלישי שיפסול רביעי.
 ג. חכמים - כשם שטבול יום פוסל אוכלי תרומה ומשקי תרומה, כך פוסל קודש. ואינו מטמא כלל. ולדבריהם אינו עושה רביעי.
 ואין לטעון - שר' יוסי סובר כאבא שאול, כיון שא"כ היה לו ק"ו ללמוד ששלישי עושה רביעי בקודש,
 אם אוכל שנטמא במגע טבול יום אף שהטבול יום עצמו מותר בחולין - עושה רביעי בקודש,
 אוכל שלישי שנטמא משני, ששני עצמו אסור בחולין [מעשר שני] - כל שכן שעושה רביעי בקודש.
 ואין לטעון - שיהיה על הק"ו פירכא מה לטבול יום שביסודו הוא אב הטומאה, שהרי ר' יוסי לא פרך כך על הק"ו ממחוסר כיפורים.

"אינו דומה השונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה ואחת" (חגיגה ט)